

Julia Rahkonen
LL, erikoistuva lääkäri
Tyks, Totek
juulia.rahkonen@tyks.fi

ERIKOISTUVAN ELÄMÄÄ

Erikoistuminen on jatkumo

Olen juuri aloittanut erikoistumisen grande finalen eli yliopistosairaalajakson. Keskussairaalajakso, joka etukäteen ajatuksissa aiheutti lähinnä onko-ihan-pakko -ajatuksen, meni ohi nopeammin kuin olisin ikinä voinut kuvitella ja sieltä joutui lähtemään suuren haikeuden kera. Keskussairaalassa oppi erittäin paljon ja koki osaavansa oman hommansa. Myös muun henkilökunnan luottamuksen sai saavutettua. Erikoistuminen kuitenkin kulkee eteenpäin kuin juna, joten vaihto jälleen uuteen etappiin oli edessä, mikäli erikoislääkärin paperit mieliä saada.

En oikeastaan tiennyt, mitä odottaa yliopistosairaalajaksolta. Tiesin, että eteen tulee ainakin neuroanestesiaa ja sydänanestesiaa täysin uusina asioina. Samalla pohdin, onko kaikki muukin ihan uutta? Helpottuneena olen saanut huomata, ettei ole. Toki joka talossa on talon tavat ja näiden opettelu vie aikaa. Ja jälleen kerran olen työyhteisössä, jossa en osaa kuin harvan hoitajan ja lääkärin nimet, enkä tunnista kenelle olen jo itseäni esitellyt. Uskon, että suurin osa erikoistuvista lääkäreistä voi samaistua samoihin ongelmiin. Näistä huolimatta kanyylit menevät kohdalleen, intubaatioputket oikeaan rööriin ja potilaat puutuvat spinaaleilla. Vastaanotto on täälläkin ollut ystävällistä, vaikka varmasti jatkuva erikoistuvien virta aiheuttaa muussa henkilökunnassa taisteluväsymystä. Ajattelisinkin, että suurimman stressin aiheuttavat nimenomaan talon tavoille oppiminen ja jälleen uuteen työyhteisöön sopeutuminen eikä niinkään uusien asioiden massiivinen tulva. Jostain syystä uudessa paikassa perusasiatkin tuntuvat vaikeammilta kuin tutussa ympäristössä. Mutta vaikka uusia asioita ei tu-

lekaan saavista kaatamalla, on kuitenkin paljon opittavaa. Välillä lamaantuu sen edessä, miten paljon opittavaa ja muistettavaa onkaan.

Yliopistosairaalaan asti on saanut tukeutua vahvasti erikoistuvan asemaan ja siihen, ettei kaikkea tarvitsekaan vielä osata, vaikka keskussairaalassa olikin täysipainoinen osa työvoimaa. Yliopistosairaalassa koen olevani jollain tapaa jopa enemmän oppijan kuin täysipainoisen työntekijän roolissa. Pikkuhiljaa mieleen hiipii ajatus siitä, että tämän etapin jälkeen sitä sitten pitäisi osata kaikki, mitä vastaan tulee. Kohta tulee itse olemaan se, jolta erikoistuvat kyselevät ja joille pitäisi osata antaa (miehellään oikeita) vastauksia. Toistaiseksi tuntuu, että tätä roolia ei missään nimessä pysty täyttämään, mutta jonkinlainen luotto on siihen, että ajan kanssa näin varmasti tapahtuu.

Koulutusvaatimukset ovat muuttumassa ja fifty-fifty -sääntö poistuu. Kuitenkin omalla kohdallani erikoistuminen on ollut jatkumo, jossa perustaidot haettiin aluesairaalaista, osaamista syvennettiin keskussairaalassa ja erikoistilanteiden hallintaan varmuutta saadaan yliopistosairaalaista. Jokainen näistä vaiheista on ollut tärkeä ja koen itse saaneeni jokaisesta paikasta niin paljon, että en suosittelisi säännön poistuttuakaan ketään väheksymään alue- ja keskussairaaloista saadun opin tärkeyttä. Ja sitä erittäin tärkeää n-määrää saa nimenomaan yliopistosairaalan ulkopuolelta ja juuri se on kuitenkin taitojen hioutumisen edellytys. Jos joskus erehdyt luulemaan, että jokin työpaikka on antanut jo kaiken mitä sillä on annettavaa, olet luultavasti väärässä. Osaamistaan voi aina syventää ja hioa taitojaan. Eikä koskaan voi tietää tai osata liikaa. ■

Sitä erittäin tärkeää n-määrää saa nimenomaan yliopistosairaalan ulkopuolelta.